

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 226.976 van 31 maart 2014

in de zaak A. 211.065/IX-8282

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen
 kantoor houdend te 2600 Antwerpen
 Fruithoflaan 124 bus 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Financiën
woonplaats kiezend bij
de Rechtskundige dienst van de FOD Financiën
North Galaxy
Toren B, 26^{ste} verdieping
Koning Albert II-laan 33 bus 15
1030 Brussel

I. Voorwerp van het beroep

1. De vordering, ingesteld op 17 december 2013, strekt tot de
schorsing van de tenuitvoerlegging van:

- “- de beslissing van de [...] gewestelijk directeur a.i. der douane en accijnzen te Antwerpen, d.d. 5 april 2013 tot de voorlopige schorsing in het belang van de dienst van de heer XXXX met onmiddellijke ingang zoals bekrachtigd door de [...] administrateur-generaal van de administratie der douane en accijnzen op 29 mei 2013 en,
- het besluit van de [...] administrateur-generaal van de administratie der douane en accijnzen d.d. 15 oktober 2013 tot bekrachtiging van de beslissing van de [gewestelijk directeur a.i. der douane en accijnzen te Antwerpen] d.d. 5 april 2013.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswertd heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 februari 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Troost die *loco* advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen verschijnt voor verzoeker en attaché Selim Dedeli die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswertd heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is als financieel assistent werkzaam bij de administratie der douane en accijnzen. Hij is verbonden aan het Mobiel Team Antwerpen 2.

3.2. Met een vonnis van 28 maart 2013 van de correctionele rechtbank van Antwerpen wordt verzoeker veroordeeld tot een hoofd-gevangenisstraf van acht maanden en tot een geldboete van 157.679,80 euro, met

uitstel voor een termijn van drie jaar, uitgezonderd een effectieve geldboete van 6.307 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden, omdat hij als douaneambtenaar fraude liet gebeuren. De rechtbank is van oordeel dat verzoeker, door zijn handelen of door zich te onthouden van enig handelen, wetens en willens de nodige medewerking heeft verleend aan een aantal andere beklaagden voor het onttrekken aan het douanetoezicht van Chinees textiel en schoeisel.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep aangetekend, zowel door verzoeker als door de administratie der douane en accijnzen.

3.3. Met een ter post aangetekende brief van 5 april 2013 deelt de gewestelijk directeur a.i. aan verzoeker mee dat hij met toepassing van het “KB van 1 juni 1964, V, cijfer 10” met ingang van 5 april 2013 voorlopig is geschorst. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Daarnaast wordt in de brief meegedeeld dat bij deze voorlopige schorsing geen beslissing inzake behoud of inhouding van een deel van de wedde wordt genomen. De procedure met betrekking tot de schorsing in het belang van de dienst zal door de directeur van de gewestelijke inspectie Antwerpen D.A. 1 worden uitgevoerd. In de brief wordt verwezen naar het vonnis van 28 maart 2013 waarmee verzoeker werd veroordeeld.

In deze brief wordt verder nog het volgende vermeld:

“Op 4/4/2013 kreeg ik kennis van het vonnis 1894 dd 28/3/2013 uitgesproken door de Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 5 C i.v.m. het dossier Notitienummer AN 79.97. 252 – 12.

Als negende beklaagde hoofdens feit A werd u veroordeeld. De hoofdgevangenisstraf van 8 maanden en de geldboete van € 157.679,80 wordt uitgesteld voor een termijn van drie jaar vanaf 28/03/2013 uitgezonderd een effectieve geldboete van € 6.307 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Uit het onderzoek bleek dat u:

- T1 documenten behandelde waarvan de geldigheidstermijn verstreken was.
- naliet verslagen op te stellen om boetes op te leggen wegens verlopen geldigheidsduur van de T1-documenten
- 212 T1-documenten aanzuiverde als zijnde toegekomen op kaai 913 en dit in strijd met de werkelijkheid. De goederen werden rechtstreeks in Italië of Frankrijk geleverd.

De rechter oordeelde dat uw handelswijze de fraude m.b.t. zendingen textiel mogelijk maakte. De rechtbank oordeelt dat u welbewust uw medewerking heeft verleend aan [...] en onrechtstreeks aan [...] voor het plegen van de feiten omschreven onder A (p.3 van het vonnis), zijnde de onttrekking aan het douanetoezicht van Chinees textiel en schoeisel. Uw betrokkenheid bij de inbreuk op artikel 257,3 AWDA is zonder meer bewezen. De rechter oordeelde dat uw praktijken onmogelijk kunnen vergoelikt worden door een hoge werkdruk.

De feiten zijn zwaarwichtig en stroken niet met de deontologische code van de FOD Financiën. De rechter oordeelde dat uw werkwijze volgt uit een normvervaging. Hij stelt eveneens dat douane-ambtenaren een belangrijke vertrouwensfunctie binnen de haven hebben.”

3.4. Met een ter post aangetekende brief van 8 april 2013 wordt verzoeker door directeur R.R. opgeroepen voor een “voorafgaand verhoor”. Dit gebeurt met toepassing van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 ‘betreffende de schorsing van ambtenaren in het belang van de dienst’. In die brief wordt vermeld welke feiten verzoeker ten laste worden gelegd. Verzoeker wordt gevraagd zich aan te bieden op 17 april 2013.

3.5. Op 16 april 2013 vraagt de raadsvrouw van verzoeker om het verhoor met minstens 14 dagen uit te stellen, gelet op de ziekte van cliënt. Hierop stelt de directeur voor om het verhoor te laten doorgaan op 2 mei 2013.

3.6. Op 2 mei 2013 legt verzoeker ten aanzien van directeur R.R een verzoek tot wraking neer.

3.7. Met een brief van 2 mei 2013 worden aan verzoeker de “notulen van verhoor” toegezonden, waaruit blijkt dat er bij elk van de vragen een blanco antwoord staat.

3.8. Op 29 mei 2013 bekrachtigt de administrateur-generaal van de administratie der douane en accijnzen “de voorlopige schorsing opgelegd op 5 april 2013 door de [...] gewestelijk directeur a.i. der douane en accijnzen te Antwerpen, aan de heer XXXX L.M., financieel assistent, tewerkgesteld bij het Mobiel Team D.A. Antwerpen 2” .

3.9. Met een ter post aangetekende brief van 5 juni 2013 worden aan verzoeker twee afschriften betekend “van de bekrachtiging dd 29/5/2013 van de voorlopige schorsing in het belang van de dienst die u op 5/4/2013 werd opgelegd”.

3.10. Op 5 augustus 2013 stelt verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in tegen de voormelde de beslissing van de gewestelijk directeur a.i. der douane en accijnzen te Antwerpen van 5 april 2013 en tegen de voormelde beslissing van 29 mei 2013 van de administrateur-generaal van de administratie der douane en accijnzen waarbij de voornoemde beslissing van 5 april 2013 wordt bekrachtigd. Bij arrest nr. 225.273 van 29 oktober 2013 wordt deze vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verworpen.

3.11. Op 20 augustus 2013 trekt de administrateur-generaal van de administratie der douane en accijnzen zijn bekrachtiging van 29 mei 2013 van de voorlopige schorsing opgelegd op 5 april 2013 in.

3.12. Met een brief van 21 augustus 2013, gericht aan de gewestelijk directeur der douane en accijnzen te Antwerpen, vraagt de eerste attaché van financiën om verzoeker uit te nodigen voor een verhoor inzake de schorsing in het belang van de dienst. In de brief staat te lezen dat hiervan een proces-verbaal zal worden opgesteld, dat aan de betrokken ambtenaar zal worden voorgelegd voor eventuele opmerkingen. Nadien zal dit proces-verbaal aan de eerste attaché van financiën worden toegezonden, samen met het standpunt van de gewestelijk directeur inzake een eventuele definitieve schorsing in het belang van de dienst.

3.13. Met een ter post aangetekende brief van 19 september 2013 wordt verzoeker opgeroepen om op 1 oktober 2013 te worden gehoord.

3.14. Op 1 oktober wordt verzoeker gehoord. Ter gelegenheid van die hoorzitting legt verzoeker een verweernota met een reeks daarbij horende stukken voor. Een kopie van dit verhoor wordt aan verzoeker bezorgd.

3.15. Op 1 oktober 2013 stelt de adviseur-gewestelijk directeur a.i. voor om de voorlopige schorsing van verzoeker te bestendigen in afwachting van de beëindiging van de gerechtelijke procedure.

3.16. Op 15 oktober 2013 beslist de administrateur-generaal van de algemene administratie van de douane en accijnzen om de voorlopige schorsing, opgelegd op 5 april 2013, te bekrachtigen en verzoeker te schorsen bij ordemaatregel in het belang van de dienst met ingang van 5 april 2013. In deze beslissing wordt onder meer het volgende overwogen:

“Gelet op het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel;

Gelet op het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst;

Overwegende dat de heer XXXX, hierna vermeld, bij beslissing van de [...] Adviseur Gewestelijk directeur a.i. van de douane en accijnzen te Antwerpen, op 5 april 2013 voorlopig geschorst werd bij ordemaatregel in het belang van de dienst, op grond van een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, d.d.28 maart 2013; dat betrokkene en de Belgische Staat tegen dit vonnis in beroep zijn gegaan;

Overwegende dat de voorlopige schorsing bij ordemaatregel op 29 mei 2013 werd bekrachtigd door de heer Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Douane en Accijnzen;

Overwegende dat de heer XXXX een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring van deze maatregel heeft ingeleid bij de Raad van State, onder meer op grond van het feit dat hij niet gehoord werd;

Gelet op de intrekking van de voormelde bekrachtiging door de heer Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Douane en Accijnzen, d.d. 20 augustus 2013;

Overwegende dat betrokkene bij schrijven van 19 september 2013 werd uitgenodigd door de [...] Adviseur - Gewestelijk directeur van de Douane en Accijnzen te Antwerpen, om hem toe te laten zijn standpunt met betrekking tot de schorsing bij ordemaatregel in het belang van de dienst uiteen te zetten;

Gelet op het proces-verbaal van verhoor, met bijlagen, d.d.1 oktober 2013, en het voorstel [...] om de heer XXXX te schorsen in het belang van de dienst;

Overwegende dat de hoorplicht werd nageleefd; dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden; dat in de nationale pers immers veel aandacht werd geschonken aan de rechtszaak in kwestie; dat de Administratie de plicht en het recht heeft om zijn goede faam en geloofwaardigheid te beschermen; dat deze immers in het gedrang werden gebracht door de krantenartikels in kwestie; dat het derhalve aangewezen is dat de heer XXXX uit de dienst wordt verwijderd totdat deze situatie is uitgeklaard;

Overwegende dat de redelijke termijn niet is overschreden; dat de pers aandacht besteedde aan de zaak na de uitspraak in eerste aanleg op 28 maart 2013; dat de schorsing voorlopig werd opgelegd op 5 april 2013;

Op voordracht van de Adviseur - Gewestelijk directeur a.i. van de Algemene Administratie van de Douane en Accijnzen te Antwerpen.”

Dat is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Exceptie van de verwerende partij

4.1. In haar nota werpt de verwerende partij in de eerste plaats op dat de vordering onontvankelijk is in de mate dat deze de schorsing van de tenuitvoerlegging beoogt van de beslissing van de gewestelijke directeur van de douane en accijnzen te Antwerpen van 5 april 2013 waarbij verzoeker voorlopig werd geschorst in het belang van de dienst, aangezien verzoeker tegen deze beslissing reeds een annulatieberoep met vordering tot schorsing heeft ingesteld. Bovendien is volgens de verwerende partij, de thans voorliggende vordering tot schorsing manifest laattijdig in zoverre ze is gericht tegen de beslissing van 5 april 2013.

4.2. Daarnaast werp de verwerende partij op dat, in zoverre de vordering is gericht tegen de beslissing van 15 oktober 2013, verzoeker niet doet blijken van het vereiste belang. Een schorsing van deze beslissing zou immers niet meebrengen dat verzoeker niet langer geschorst is in het belang van de dienst, aangezien de beslissing van de gewestelijk directeur van 5 april 2013 verder uitwerking zal hebben nu de vordering tot schorsing tegen de laatstgenoemde beslissing onontvankelijk is.

Beoordeling

5. Aangezien zoals hieronder zal blijken niet voldaan is aan de tweede schorsingsvoorwaarde, is het niet nodig reeds uitspraak te doen over de door de verwerende partij opgeworpen excepties.

V. Onderzoek van de vordering

Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals deze bepaling nog toepassing krijgt op de voorliggende vordering, kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van verzoeker

7. In zijn verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat, ook al vloeit volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State uit een ordemaatregel in principe geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel voort, de zaken anders liggen wanneer de ordemaatregel een uitgesproken tuchtrechtelijk karakter heeft. Hoewel *in casu* de schorsingsmaatregel door de overheid als een ordemaatregel wordt benoemd, heeft het er alle schijn van dat het om een verkapte tuchtmaatregel gaat. Uit de uiteenzetting van de feiten en de middelen blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing in geen geval is ingegeven door het belang van de dienst. Ze beoogt enkel en alleen verzoeker te straffen wegens feiten waarvoor hij werd veroordeeld krachtens het (nog niet definitief) vonnis van 28 maart 2013.

Volgens verzoeker zullen derden in de “verkapte tuchtstraf” het bewijs zien van een ernstige tekortkoming van verzoeker, en bijgevolg zullen verzoekers eer en reputatie onherstelbaar worden geschaad. Minstens zal bij collega’s en derden met wie hij professioneel samenwerkt, alsook bij personen uit

de omgeving van verzoeker, de indruk ontstaan dat de schorsing enkel verband houdt met verzoekers veroordeling en dus een sanctionerend karakter heeft.

Verzoeker ervaart daarenboven de gehele situatie als bijzonder stressvol, hetgeen zwaar weegt op zijn gezondheid.

Verzoeker wijst ook op de willekeur die het overheidsoptreden in deze procedure kenmerkt en de totale onzekerheid voor hem inzake de duur van de preventieve schorsing die inmiddels gedurende zes maanden uitwerking heeft en recent met terugwerkende kracht werd bekrachtigd. Het bekrachtigingsbesluit vermeldt immers, aldus verzoeker, geen enkele indicatie over de mogelijke duur van de schorsing en de periodiciteit van evaluatie van de maatregel en eventuele bekrachtiging.

Volgens verzoeker ondermijnt de schorsingsmaatregel bovendien zijn gezag als hiërarchische overste en wordt hij professioneel gediskwalificeerd op onregelmatige gronden en met een ondeugdelijke motivering. Hij wijst ook op de nakende reorganisatie volgens het Copernicusplan, zodat door de schorsing zijn carrièrekansen en zijn kansen bij een sollicitatie voor andere functies worden gehypothekeerd. Door zijn afwezigheid zal hij niet worden gehoord en zal met zijn persoon geen rekening worden gehouden bij de implementatie van de nieuwe structuur. Dit alles wordt nog versterkt, aldus verzoeker, door de vaststelling dat de schorsingsmaatregel werd opgelegd voor onbepaalde duur, waardoor het onduidelijk is wat zijn toekomst zal zijn en wanneer hierover meer duidelijkheid zal worden verschaft.

Al deze concrete en bijzondere omstandigheden verantwoorden volgens verzoeker, een onmiddellijk optreden van de Raad van State door de schorsing van de bestreden beslissingen.

Beoordeling

8. Een schorsing in het belang van de dienst berokkent in beginsel, vanwege haar voorlopig, tijdelijk en niet-tuchtrechtelijk karakter, geen nadeel dat niet naar behoren kan worden hersteld door een vernietigingsarrest. Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat in zijn geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen anders te oordelen.

9. Verzoeker leidt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen meent te kunnen lijden vooreerst af uit het feit dat deze een verdoken tuchtmaatregel inhouden. Hij refereert aldus aan zijn vijfde middel waarin hij aanvoert dat de bestreden beslissingen hem beogen te straffen voor een inbreuk op de deontologische code.

Uit geen enkel concreet gegeven kan evenwel op het eerste gezicht worden afgeleid dat de bestreden beslissingen niet louter zijn ingegeven door de zorg voor de goede werking van de dienst, maar ook door tuchttredenen en aldus ertoe strekken verzoeker te sanctioneren. Uit de bestreden beslissingen valt veeleer te begrijpen dat verzoeker geschorst wordt in afwachting van een eventuele tuchtprocedure. Het is niet omdat in de eerste bestreden beslissing onder verwijzing naar de inhoud van een strafrechtelijk vonnis melding wordt gemaakt van bepaalde bezwarende feiten en in de tweede bestreden beslissing naar dit vonnis wordt gerefereerd en erop wordt gewezen dat in de nationale pers aan deze rechtszaak veel aandacht werd geschonken, dat een ordemaatregel *ipso facto* als een tuchtmaatregel moet worden beschouwd.

In de huidige stand van de rechtspleging lijken de bestreden beslissingen derhalve geen tuchtmaatregel in te houden, laat staan dat ze zouden kunnen worden gelijkgesteld met een tuchtstraf. Overigens zou verzoeker ook in dat geval nog steeds bijkomend moeten aantonen waarom hij de tijdelijke schorsing onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak ten gronde:

het enkele feit dat een ordemaatregel een verdoken tuchtsanctie zou zijn, volstaat met andere woorden niet om te voldoen aan de vereiste van een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel.

10. Verzoeker leidt het moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen meent te kunnen lijden, voorts af uit het feit dat zijn eer en reputatie onherstelbaar wordt geschaad, dat zijn gezag als hiërarchische overste wordt ondermijnd, dat hij professioneel wordt gediskwalificeerd en dat zijn carrièrekansen worden gehypothekeerd vooral wat dit laatste betreft, in het licht van de nakende reorganisatie volgens het Copernicusplan.

Dat verzoekers eer en reputatie zouden worden aangetast vloeit evenwel in de eerste plaats voort uit zijn strafrechtelijke veroordeling en niet uit de bestreden beslissingen. Dat verzoekers gezagspositie zou worden ondermijnd en dat hij professioneel wordt gediskwalificeerd vloeit eveneens voort uit die veroordeling. De redenen waarom de bestreden maatregel wordt opgelegd zijn immers terug te voeren op de inhoud van het vonnis van 28 maart 2013. De morele nadelen die verzoeker zou ondergaan, vinden dan ook in de eerste plaats hun oorzaak in dit vonnis.

Wat het hypothekeken van zijn carrièrekansen betreft, dient te worden opgemerkt dat in de tweede bestreden beslissing geen toepassing werd gemaakt van artikel 3 van het voornoemde koninklijk besluit van 1 juni 1964, naar luid waarvan een ambtenaar het recht kan worden ontzegd om zijn aanspraken op bevordering en op bevordering in weddeschaal te doen gelden en zijn wedde kan worden verminderd. De vrees van verzoeker dat zijn carrièrekansen worden gehypothekeerd, vindt dus geen steun in de feiten en zijn louter hypothetisch.

11. Ten slotte wijst verzoeker op de totale onzekerheid voor hem inzake de duur van de preventieve schorsing aangezien er volgens hem in de tweede bestreden beslissing geen enkele indicatie is over de mogelijke duur van de

schorsing en de periodiciteit van evaluatie van die maatregel en eventuele bekrachtiging. Dat alles ervaart hij als bijzonder stressvol en weegt zwaar op zijn gezondheid.

Het feit dat er geen enkele indicatie over de precieze duur van de schorsing is, toont op zich niet aan dat de schorsing een moeilijk te herstellen nadeel veroorzaakt. Hoogstens kan worden aangenomen dat als de schorsing al een nadeel zou geven – wat niet wordt aangetoond – dit moeilijker om dragen is als de duur ervan niet vaststaat.

Daarenboven hoeft verzoeker de schorsing niet lijdzaam te ondergaan. Overeenkomstig artikel 2 van het voornoemde koninklijk besluit van 1 juni 1964 kan hij immers een beroep hiertegen instellen bij de raad van beroep. Dit artikel 2 luidt als volgt:

“Is aan de schorsing geen einde gemaakt, dan kan de ambtenaar, nadat een maand verstreken is sedert de dag dat die maatregel uitwerking heeft gekregen, er beroep tegen instellen bij de raad van beroep.

Het voor de ambtenaar ongunstig advies van de raad van beroep sluit in, dat de schorsing wordt gehandhaafd. Is het advies van de raad van beroep gunstig, dan beslist nog de Minister.

De ambtenaar kan ook, op voorwaarde dat hij zich op nieuwe feiten beroept, beroep instellen telkens als een termijn van drie maanden verstreken is sedert de dag waarop een beslissing tot handhaving van de schorsing is genomen.”

Uit artikel 2 volgt dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt om de noodzaak tot het handhaven van de schorsing te laten onderzoeken.

Dat de schorsing ten slotte nefaste gevolgen heeft voor de gezondheid van verzoeker is een blote bewering die niet gestaafd wordt met enig begin van bewijs.

12. Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat verzoeker niet aantoonde ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te kunnen lijden.

Bijgevolg is alvast niet voldaan aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

VI. Anonimisering

13. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 31 maart 2014,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin